

Moderniserad avskrift:

Den 28 september kom Gertrud Svensdotter och en främmande person, 17-åriga Anna Oloffsdotter från Loka i Älvdalen, till Lillhärda socken. Båda har erkänt sedan tidigare. Anna har aldrig varit i Lillhärda tidigare. Rätten frågar dem om de kände igen denna Stor-Märit Jonsdotter. Gertrud svarade att Stor-Märit varit hennes läromästarinna och att hon ridit många gånger med henne till Blåkulla. Den andra, Anna Oloffsdotter, sade att hon inte säkert kan veta om hon känner Stor-Märit eller inte eftersom hon aldrig här på jorden har sett henne någonsin förut. Därför sammankallades sex stycken av grannpigorna här i bygden, nämligen Margreta Persdotter, Kirstin och Märit Mattsdotter, Märit Oloffsdotter, Märit Larsdotter och Elin Persdotter, som var i samma ålder som den beryktade Stor-Märit Jonsdotter. Alla var barhuvade och samlades tillsammans i en grupp. Efter detta fick en och en gå fram till ett litet kvadratisk fönster, 2½ kvarter stort [ungefär 37 cm], där Anna Oloffsdotter stod ensam. När pigorna kom fram en och en sa Anna att "den känner jag inte", "inte den" och så vidare. Men när Stor-Märit kom svarade Anna, att "henne har jag sett många gånger i Blåkulla, sittandes på bänken bland de främsta vid högsätet". Gertrud berättade samma sak, att hon sett att Stor-Märit gått med Satan till kammaren och upp i sängen där hon bedrivit otukt med honom. Efter detta hade Satan kommit ut och satt på Stor-Märit två stora horn som räckte ända upp till taket och dansat med henne.

[...]

Lill-Märit Jonsdotter och hennes bröder, Olof och Jon Jonsson¹, kallades till Länsmanngården. De förhöordes en och en i en kammare i Gertrud och Annas närvaro. Trots att dessa tre hårdhärtade personer försöktes förmås att erkänna, även med Gud den allsmäktige nådiga hjälp, så vägrade de. Till slut lyckades motsträvigheten mildras och de bad en gemensam bön till Gud om att den onde anden skulle lämna dem. Efter bönen brast de ut i gråt och bekände att de ganska ofta varit till Blåkulla. Lill-Märit hade vilseletts av Stor-Märit. Olof och Jon hade vilseletts av fadern, Jon Skomakare som bodde här i Lillhärda socken, men som hade dött för två år sedan i Särna socken i Dalarna där han då bodde och arbetare.

[...]

Dessa syskon, Lill-Märit, Olof och Jon, erkänner till fullo, att Satan haft stark makt över dem och med hotelser hindrat dem från att berätta om sitt eget eller andras samröre med honom. Syskonen berättar att Stor-Märit är ännu mer ansatt av Satan och har ett starkare förbund med honom. Hon har varit i hans tjänst länge och syskonen fruktar att hon sent eller aldrig kommer att erkänna. De som fortfarande är unga eller de som är gamla, som har tjänat Satan länge, har lättare att erkänna. De som är i sin bästa ålder har svårare att bli av med Satan.

Efter Lill-Märits, Olofs och Jons bekännelser, fördes åter igen Stor-Märit Jonsdotter in och man berättade för henne vad hennes köttliga syskon hade erkänt, både om sig själva och om henne, hur många gånger hon varit i Blåkulla, hur ofta Lill-Märit sett henne bedriva otukt med Satan och även hur hon sett Stor-Märit dansa med de stora hornen på sig. Stor-Märit ryggade tillbaka inför detta och lät sig inte det ringaste påverkas utan fortsätter att neka och påstår att syskonen ljuger och inte vet vad de har bekänt. Stor-Märit menar att syskonen nu har övergett gud och letts in på den onda vägen. Syskonen föll i gråt över Stor-Märits envishet, tog Stor-Märit i famnen och bad henne att i Jesu namn driva Satan ifrån sig och bli Guds barn.

[...]

Eftersom rätten, trots ihärdig kamp både världsligt och andligt, inte kan förmå Stor-Märit att komma till någon sann bekännelse kan trots detta ett antal kraftiga bevis knytas till henne: 1. Att hon varit

¹ Syskon till Stor-Märit.

Gertrud Svendsdotters läromästarinna, som rannsakingen i Älvdalen visar och även Gertrud själv muntligen berättar; 2. Stor-Märit kunde pekats ut av Anna Olofsdotter från Älvdalen ur en grupp med sex andra personer som Anna aldrig sett. Anna hade aldrig varit i Lillhärdal utan kände igen Stor-Märit från Blåkulla. 3. Trots att Stor-Märit inte bekände har hennes tre syskon, Lill-Märit, Olof och Jon berättat att Stor-Märit riddit ihjäl Per Tholssons och Halfvar Swenssons kor under färder till Blåkulla. Färderna gjordes ofta tillsammans med syskonen 4. Där har Stor-Märit sedan begått otukt, enligt Lill-Märit, fem gånger med Satan och detta kan Gertrud och Anna också berätta. Stor-Märit nekar trots vittnesmålen. 5. Det finns ett litet ärr i Stor-Märitys vänstra lillfinger, där Satan märkt henne och andra första gången de kom till Blåkulla. 6. Stor-Märit erkänner att hon kan läsa i salt och sätta trollskott [alltså att den trollkunniga personen kunde sätta sjukdom på andra människor]. Så på grund av ovannämnda skäl kan rätten inte fria Stor-Märit från dödsstraffet, utan hon döms till döden enligt Sveriges lag 15:e, 13:e och 6:e kapitlet i Högmålsbalken och Västerås stadgan om signeri [trolldom]. Också efter Guds lag, Exodus [Andra Moseboken] kap. 22 vers 18², Levitius [Tredje Moseboken] kap. 20 vers 27³ och Micah [Mika] kap. 5 vers 12⁴. På samma sätt döms också hennes syskon, Lill-Märit, Olof och Jon som har erkänt, till döden efter ovan nämnda kapitlen i Guds lag och Sveriges lag.

² En trollkvinna skall du icke låta leva.

³ När någon, man eller kvinna, befattar sig med andebesvärjelse eller spådom, skall denne straffas med döden. Man skall stena honom, blodskuld vidlåder honom.

⁴ Jag skall utrota all trolldom hos dig, och inga teckentydare skall mer träffas hos dig.